

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μετάφραση και σχολιασμός τμήματος του άρθρου “A Solution for the US–Iran Nuclear Standoff”, από την σελίδα www.nybooks.com

ΜΗΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (Ξ2014058)

Επιβλέπων καθηγητής: Σωτήριος Λίβας

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2019

Nuclear Standoff” ”

Ονοματεπώνυμο φοιτητή: Μητσογιάννης Βασίλειος

Αριθμός Μητρώου: Ξ2014058

Επόπτης της Π.Ε. (επιβλέπων καθηγητής): Σωτήριος Λίβας

Δεύτερος Επόπτης (βαθμολογητής): Κελάνδριας Παναγιώτης

ΔΗΛΩΝΩ υπεύθυνα ότι εκπονώ την πτυχιακή μου εργασία, αφού μελέτησα τον Κανονισμό της Πτυχιακής Εργασίας του Τμήματός μου και με την προϋπόθεση ότι δεν έχει εκπονηθεί ή εκπονείται η ίδια πτυχιακή εργασία από άλλο φοιτητή του Τμήματος. Η παρούσα πτυχιακή εργασία αποτελεί αποτέλεσμα προσωπικής μελέτης και μόχθου και όλες οι πηγές που χρησιμοποίησα για τη συγγραφή της αναγράφονται στο τέλος αυτής.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Φτάνοντας στο τέλος της φοιτητικής μου σταδιοδρομίας θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τους κυρίους Λίβα Σωτήριο και Κελάνδρια Παναγιώτη που με την αμέριστη συμπαράσταση και εμπιστοσύνη τους με βοήθησαν στην ολοκλήρωση της δύσκολης αυτής διαδικασίας, καθώς και τους γονείς μου που με ενίσχυσαν οικονομικά και ηθικά σε ένα τόσο δύσκολο βήμα στη ζωή μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	5
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	6
ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ.....	16
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	19
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	28

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα πτυχιακή εργασία βασίζεται στη μετάφραση και το σχολιασμό ενός άρθρου με τίτλο **A Solution for the US–Iran Nuclear Standoff**, των Thomas R. Pickering, William Luers και Jim Walsh και συγκεκριμένα τον Μάρτιο του 2008 στην ιστοσελίδα nybooks.com. Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι η καλύτερη δυνατή απόδοση του αγγλικού πρωτότυπου κειμένου στην ελληνική γλώσσα, ο σχολιασμός των δυο κειμένων και κυρίως η μελέτη και απόδοση της θεωρίας της μετάφρασης. Η επιλογή του συγκεκριμένου άρθρου έγινε αποκλειστικά με δική μου μέριμνα και οφείλεται στην ενασχόληση μου με θέματα γεωπολιτικής.

Η εργασία αυτή και επίσημα σημαίνει την ολοκλήρωση των σπουδών μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου και σηματοδοτεί την αρχή της επαγγελματικής μου καριέρας. Όσον αφορά τη δομή της πτυχιακής εργασίας, στην αρχή παρατίθεται το μετάφρασμα, στη συνέχεια ο σχολιασμός των κειμένων με εκτενή αναφορά στην ορολογία και έπειτα το πρωτότυπο κείμενο.. Στο τέλος αναγράφεται η βιβλιογραφία και ορισμένα sites στα οποία ανέτρεξα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

Μια λύση για την πυρηνική αντιπαράθεση των ΗΠΑ-Ιράν

Το πρόσφατο συμπέρασμα της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών ότι η Τεχεράνη σταμάτησε τις προσπάθειές της για την ανάπτυξη πυρηνικών όπλων το 2003, μαζί με τη σημαντική πτώση της ιρανικής δραστηριότητας στο Ιράκ, δημιούργησε ευνοϊκές συνθήκες για τις ΗΠΑ να διεξάγουν απευθείας συνομιλίες με το Ιράν για το πυρηνικό της πρόγραμμα. Η διακυβέρνηση Μπους θα πρέπει να δράσει με την ευκαιρία αυτή, εάν για κανέναν άλλο λόγο εκτός από το ότι η σημερινή της θέση γίνεται όλο και πιο αδύναμη και χωρίς μια τέτοια πρωτοβουλία, το Ιράν θα συνεχίσει τις προσπάθειές του για την παραγωγή πυρηνικών καυσίμων που στο μέλλον θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή πυρηνικών όπλων.

Αυτή τη στιγμή, το Ιράν διαθέτει περίπου τρεις χιλιάδες φυγοκεντρωτές, οι οποίοι έχουν χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή μικρών δοκιμαστικών παρτίδων ουρανίου που έχει εμπλουτιστεί σε χαμηλό επίπεδο (το οποίο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για πυρηνικά όπλα). Μέχρι στιγμής, οι Ιρανοί μηχανικοί δεν εκτελούσαν με επιτυχία μια σειρά φυγοκεντρωτών (μια συλλογή φυγοκεντρωτών που συνεργάζονται) σε πλήρη χωρητικότητα - η οποία, ως πρακτικό ζήτημα, θα ήταν χρήσιμη για τον εμπλουτισμό των πυρηνικών καυσίμων στο επίπεδο που απαιτείται είτε για την καθιέρωση ενός αποτελεσματικού προγράμματος πυρηνικής ενέργειας ή για την κατασκευή πυρηνικών όπλων. Ωστόσο, η ιρανική κυβέρνηση έχει δηλώσει τη φιλοδοξία της να κατασκευάσει περισσότερους από 50.000 φυγοκεντρωτές και πρόσφατες αναφορές υποδεικνύουν επίσης ότι η Τεχεράνη δοκιμάζει μια τροποποιημένη φυγόκεντρο "P-2", μια πιο προηγμένη έκδοση της υπάρχουσας τεχνολογίας φυγοκέντρωσης, η οποία μπορεί να παράγει μεγαλύτερο όγκο εμπλουτισμένου ουρανίου.

Προτείνουμε οι προσπάθειες του Ιράν να παράγει εμπλουτισμένο ουράνιο και άλλες συναφείς πυρηνικές δραστηριότητες να διεξάγονται σε πολυμερή βάση, δηλαδή σε από κοινού διαχείριση και λειτουργία στο ιρανικό έδαφος από μια κοινοπραξία που περιλαμβάνει το Ιράν και άλλες κυβερνήσεις. Η πρόταση αυτή παρέχει μια ρεαλιστική και λειτουργική λύση στην πυρηνική αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ιράν. Η μετατροπή των ευαίσθητων πυρηνικών δραστηριοτήτων του Ιράν σε πολυεθνικό πρόγραμμα θα μειώσει τον κίνδυνο εξάπλωσης και θα δημιουργήσει τη βάση για μια ευρύτερη συζήτηση όχι μόνο των διαφορών μας αλλά και των κοινών μας συμφερόντων.

Τους τελευταίους μήνες, δύο σημαντικές εξελίξεις έχουν δημιουργήσει νέες δυνατότητες για τις σχέσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ιράν. Η έκθεση κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το 2003, η κυβέρνηση του Ιράν σταμάτησε την ανάπτυξη πυρηνικών όπλων. Δεύτερον, φαίνεται ότι οι άμεσες συνομιλίες σχετικά με το Ιράκ μεταξύ των ΗΠΑ και του Ιράν έχουν οδηγήσει σε σημαντική μείωση της ροής αυτοσχέδιων εκρηκτικών μηχανισμών και ξένων μαχητών που προέρχονται από το Ιράν ή μέσω του Ιράκ. Παρά τη συνεχιζόμενη σκληρή ρητορική μεταξύ της κυβέρνησης Μπους και της ιρανικής κυβέρνησης, τα γεγονότα αυτά δημιούργησαν τον πολιτικό χώρο για νέα σκέψη για τις σχέσεις ΗΠΑ-Ιράν και αποδεικνύουν ότι οι διαπραγματεύσεις με την Ισλαμική Δημοκρατία μπορούν να αποδώσουν απτά αποτελέσματα.

Για πάνω από πέντε χρόνια, μια ομάδα πρώην Αμερικανών διπλωματών και περιφερειακών εμπειρογνομόνων, συμπεριλαμβανομένων των συγγραφέων αυτού του άρθρου, συναντιόταν άμεσα και ιδιωτικά με μια ομάδα Ιρανών ακαδημαϊκών και συμβούλων πολιτικής. Ορισμένα από τα αμερικανικά μέλη αυτής της ομάδας πιστεύουν ότι υπάρχει πλέον η ευκαιρία για συζητήσεις σχετικά με το πιο σημαντικό ζήτημα της σχέσης ΗΠΑ-Ιράν: το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Πιστεύουμε ότι η ιρανική κυβέρνηση θα εξετάσει σοβαρά μια πρόταση για άμεσες συνομιλίες με τις Ηνωμένες Πολιτείες για ζητήματα πέρα από το Ιράκ. Το έγγραφο αυτό προτείνει έναν τρόπο για την Ουάσινγκτον να αρχίσει να μιλάει απευθείας με την Τεχεράνη για τις πυρηνικές της δραστηριότητες.

Από την ισλαμική επανάσταση του 1979, οι ΗΠΑ και το Ιράν έχασαν πολλές ευκαιρίες να αλλάξουν τον χαρακτήρα της σχέσης τους, η οποία έχει οικοδομηθεί με αμοιβαία εχθρότητα και καχυποψία. Τόσο η διακυβέρνηση του Κλίντον όσο και του Μπους απέτυχαν να επωφεληθούν από τέτοιες ευκαιρίες. Το 2003, για παράδειγμα, κάτω από την πιο μετριοπαθή προεδρία του Μοχαμάντ Χατάμι, οι Ιρανοί επισήμαναν στους αξιωματούχους των ΗΠΑ ότι ήταν έτοιμοι για άμεσες συνομιλίες, χωρίς προϋποθέσεις, σε ένα ευρύ φάσμα θεμάτων, από το πυρηνικό πρόγραμμα έως την τρομοκρατία στο καθεστώς του Ισραήλ. Δυστυχώς, η ευκαιρία αυτή χάθηκε. Το χρονικό των σχέσεων μεταξύ των δύο κυβερνήσεων χαρακτηρίστηκε μονόπλευρα, προσφέροντας να μιλήσει μόνο για να απορριφθεί από την άλλη, ακολουθούμενη από μια επανάληψη αυτής της άσκησης με τις δύο πλευρές να αλλάζουν ρόλους.

Σήμερα, παρουσιάζεται μια νέα ευκαιρία. Η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών και η βελτίωση των αμερικανο-ιρανικών σχέσεων σχετικά με την πολιτική του Ιράκ αποτελούν μέρος αυτού. Επιπλέον, οι επικείμενες κοινοβουλευτικές εκλογές του Ιράν στα μέσα Μαρτίου μοιάζουν να δείχνουν μια αποδυνάμωση της υποστήριξης του Προέδρου Μαχμούντ Αχμαντινετζάντ και των συμμάχων του. Αυτό, με τη σειρά του, θα ασκήσει έντονες πιέσεις σε αυτόν για να αυξήσει την πολιτική του υπόληψη πριν από τις προεδρικές εκλογές του 2009. Χωρίς αισθητή βελτίωση της οικονομίας, ο Αχμαντινετζάντ μπορεί να κινηθεί προς μία από τις δύο κατευθύνσεις. Πρώτον, μπορεί να επιλέξει να συγκρουστεί με τις Ηνωμένες Πολιτείες, ελπίζοντας ότι η αντιπαράθεση θα ενισχύσει τα ποσοστά του. Αυτή είναι η τάση του μέχρι τώρα, αλλά είναι μια τακτική που φαίνεται λιγότερο αποτελεσματική κάθε φορά που χρησιμοποιείται και πιθανώς συνέβαλε στην πτώση της δημοτικότητάς του.

Η άλλη επιλογή είναι για αυτόν ή για μέλη της διοίκησής του να διαπραγματευτούν απευθείας με τις ΗΠΑ προκειμένου να επιλύσουν το πυρηνικό αδιέξοδο. Η προσπάθεια επίλυσης του πυρηνικού ζητήματος και λήξης του προβληματικού καθεστώτος του Ιράν στη διεθνή κοινότητα μπορεί να αποδειχθεί πολιτικά συμφέρουσα. Ο Αχμαντινετζάντ θα μπορούσε επίσης να ισχυριστεί ότι ως πρόεδρος πέτυχε κάτι που οι προκάτοχοί του δεν μπορούσαν.

Ο χρόνος δεν είναι με το μέρος μας.

Αυτά τα νέα ανοίγματα στις Αμερικανο-Ιρανικές σχέσεις έρχονται σε μια εποχή που η πολιτική των ΗΠΑ έναντι του Ιράν αντιμετωπίζει ένα δύσκολο μέλλον. Η πιεστική πολιτική και ο περιορισμός της Ουάσινγκτον έχει οδηγήσει σε ορισμένες σημαντικές νίκες. Αμερικανοί διπλωμάτες κατάφεραν μια συμφωνία του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών για μια σειρά ολοένα και πιο αυστηρών ψηφισμάτων για κυρώσεις και η κυβέρνηση Μπους έπεισε τους Ευρωπαίους εταίρους της να επιβάλουν σοβαρές οικονομικές κυρώσεις στο Ιράν, ιδιαίτερα στις τραπεζικές και εξαγωγικές πιστώσεις. Το κόστος των κυρώσεων, όσο και οι δημοφιλείς καταγγελίες για τον πληθωρισμό και την κατανομή του φυσικού αερίου, συνέβαλαν στη μείωση της δημοτικότητας της κυβέρνησης του Ιράν. Ωστόσο, η σημερινή προσέγγιση των ΗΠΑ στο Ιράν αντιμετωπίζει μια σειρά δύσκολων προκλήσεων. Τρεις, ειδικότερα, ξεχωρίζουν.

Μείωση της πολιτικής στήριξης για κυρώσεις και περιορισμούς

Ύστερα από έγγραφο της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, η Ρωσία, η Κίνα και οι Ευρωπαίοι σύμμαχοι των Η.Π.Α. φαίνονται ακόμη λιγότερο προικισμένοι από πριν για την επιβολή πρόσθετων κυρώσεων. Πολλές από αυτές τις χώρες ήταν επιφυλακτικές από την αρχή ότι οι κυρώσεις των Ηνωμένων Εθνών θα άλλαζαν την ιρανική συμπεριφορά, αλλά συνέχισαν επειδή δεν είχαν καλύτερη εναλλακτική λύση και επειδή ήθελαν να ξεπεράσουν ακόμα πιο σοβαρή δράση των ΗΠΑ (π.χ μια στρατιωτική απεργία). Η ολοένα και πιο ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική της Ρωσίας έχει εν τω μεταξύ κορυφωθεί στο ταξίδι του Πούτιν στην Τεχεράνη τον Οκτώβριο, σε μια ρωσική απόφαση να παράσχει την πρώτη μεταφορά καυσίμων για τον πυρηνικό αντιδραστήρα του Ιράν στο Bushehr.

Φυσικά, η προκλητική συμπεριφορά του Ιράν - για παράδειγμα, όσον αφορά τη νέα τεχνολογία φυγοκέντρου P-2 - μπορεί να οδηγήσει σε περαιτέρω κυρώσεις από τον ΟΗΕ, αλλά οποιοδήποτε νέο ψήφισμα είναι απίθανο να διαφέρει πολύ από τους προκατόχους του τόσο σε περιεχόμενο όσο και σε αντίκτυπο. Εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες και οι σύμμαχοί τους δεν υιοθετήσουν σύντομα διαφορετική προσέγγιση, η στρατηγική περιορισμού και κυρώσεων, αν και προκαλεί ερεθισμό στο ιρανικό καθεστώς, θα αποδειχθεί άσχετη στα πυρηνικά προγράμματα της χώρας.

Το Ιράν μπορεί να κατασκευάσει και να χρησιμοποιήσει φυγοκεντρωτές πιο γρήγορα από ό,τι μπορούμε να επιβάλλουμε κυρώσεις ή ελέγχους

Ένα δεύτερο πρόβλημα είναι ότι το Ιράν έχει κινηθεί σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα δεκαοκτώ μηνών από ένα μόνο κλιπάκιο 164 φυγοκεντρωτών σε ένα αναφερόμενο ποσοστό περίπου τριών χιλιάδων φυγοκεντρωτών.

Αν η Τεχεράνη αποφασίσει αύριο να χτίσει άλλες τρεις χιλιάδες, η Ουάσινγκτον δεν θα μπορεί να κάνει πολλά για να την σταματήσει.

Ιστορικά, οι χώρες που έχουν εμπλουτίσει το ουράνιο για ένα πρόγραμμα πυρηνικών όπλων έχουν κατασκευάσει ακόμα περισσότερες φυγοκεντρικές μονάδες από ό,τι το Ιράν μέχρι τώρα και τις λειτουργούν για χρόνια. Οι φυγοκεντρωτές είναι ως γνωστόν εύθραυστες και δύσκολο να λειτουργήσουν σε μεγάλη κλίμακα και η κατασκευή πυρηνικών όπλων απαιτεί επίσης να διαμορφωθεί το εμπλουτισμένο ουράνιο σε μια πυρηνική συσκευή - "οπλοποίηση". Υπάρχει το πρόσθετο πρόβλημα της εύρεσης ενός τρόπου συρρίκνωσης της συσκευής έτσι ώστε να μπορεί να χωρέσει σε ένα αεροπλάνο ή, ακόμα πιο δύσκολα, στην άκρη ενός εξαιρετικά αξιόπιστου πυραύλου.

Εν ολίγοις, το Ιράν εξακολουθεί να είναι μακριά από ένα πυρηνικό όπλο, όπως δηλώνει πρόσφατα η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών.

Το πιο άμεσο πρόβλημα, ωστόσο, είναι ότι κάθε φυγόκεντρος που κατασκευάζει το Ιράν - είτε λειτουργεί είτε όχι - δημιουργεί νέα στοιχεία στο επίκεντρο. Η τρέχουσα πολιτική περιορισμού και κυρώσεων δεν εμποδίζει το Ιράν να συνεχίσει να κατασκευάζει μεγάλους αριθμούς φυγοκεντρωτών. Δυστυχώς, πρόσφατα γεγονότα επιδεικνύουν έντονα το ερώτημα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους, καθώς περιεργάζονται μια άλλη λύση για τις κυρώσεις. Εάν οι Ιρανοί επιστήμονες έχουν σημειώσει πρόοδο στο Ρ-2, το έχουν κάνει παρά τα δύο ψηφίσματα κυρώσεων. Από τη στιγμή που θα ψηφιστεί νέα απόφαση, ενδέχεται να σημειωθεί περαιτέρω πρόοδος σε ένα πρόγραμμα Ρ-2. Σε αυτόν τον αγώνα μεταξύ των φυγοκεντρωτών και των κυρώσεων, οι φυγοκεντρωτές κερδίζουν.

Η αντιτρομοκρατία της Τεχεράνης

Η τρίτη πρόκληση είναι ότι το Ιράν έχει αναπτύξει αρκετές τακτικές που αποσκοπούν να υπονομεύσουν την τρέχουσα στρατηγική των ΗΠΑ. Έχει βελτιώσει τις σχέσεις με τη Ρωσία, προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τις εξαγωγές πετρελαίου για να κερδίσει τη στήριξη της από μια Κίνα που έμεινε "πεινασμένη" στην ενέργεια και ξεκίνησε μια διπλωματική επίθεση με στόχο τους γείτονες του Περσικού Κόλπου. Το Ιράν επιδίωξε επίσης να αντιμετωπίσει την πίεση των ΗΠΑ στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, συμφωνώντας να διαπραγματευτεί με τον Διεθνή Οργανισμό Ατομικής Ενέργειας (ΔΟΑΕ). Μια πιστοποίηση καλής υγείας από τον ΔΟΑΕ, επιβεβαιώνοντας ότι το Ιράν δεν προετοιμάζεται να παράγει όπλα, θα εξασθενούσε ακόμη περισσότερο το ρωσικό και το κινεζικό ενδιαφέρον για ένταξη σε πρόσθετες κυρώσεις.

Ανάκτηση της Πρωτοβουλίας: Πολιτική Ιράν με βάση την Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών

Οι Αμερικανοί υπεύθυνοι για τη χάραξη πολιτικής άργησαν να εκμεταλλευτούν την ασυνήθιστη ευκαιρία που δημιούργησε η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών και την αλλαγή κατεύθυνσης. Το κύριο εμπόδιο ήταν η επιμονή των Η.Π.Α. ότι δεν θα συμφωνήσει να συμμετάσχει σε συνομιλίες πρόσωπο με πρόσωπο σχετικά με το πυρηνικό ζήτημα έως ότου το Ιράν αναστείλει τον πυρηνικό εμπλουτισμό του. Αυτή η προϋπόθεση μπορεί να λειτουργήσει ενάντια στα συμφέροντα των ΗΠΑ. Γιατί να μην επωφεληθεί από το συμπέρασμα της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών ότι το Ιράν σταμάτησε το πυρηνικό του πρόγραμμα το 2003 και να το αποδεχτεί δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για άμεσες συνομιλίες;

Το γεγονός είναι ότι οι ΗΠΑ και το Ιράν συνομιλούν. Όπως προαναφέρθηκε, συναντώνται περιστασιακά στο Ιράκ για να συζητήσουν την κατάσταση εκεί. Περαιτέρω συναντήσεις θα πραγματοποιηθούν στη Βαγδάτη αυτό το χειμώνα. Αυτός ο διάλογος έχει οδηγήσει πιθανώς στη μείωση των εκρηκτικών και στον αριθμό των μαχητών που διασχίζουν τα ιρανικά σύνορα προς το Ιράκ. Εάν οι δύο πλευρές μιλούν για το Ιράκ με κάποια θετικά αποτελέσματα, γιατί να μην μιλήσουν για το πυρηνικό ζήτημα;

Η Ουάσινγκτον πρέπει να αναλάβει την πρωτοβουλία. Πρώτον, η επιμονή της για τον μηδενικό εμπλουτισμό του ουρανίου στο ιρανικό έδαφος δεν είναι αξιόπιστη και γίνεται λιγότερο αξιόπιστη με κάθε νέα κατασκευασμένη ιρανική φυγόκεντρο. Η πολιτική συγκράτησης και κυρώσεων διαβρώνεται μέρα με τη μέρα.

Δεύτερον, μια σοβαρή πρόταση για άμεσες συνομιλίες θα επιτρέψει στις ΗΠΑ να καθορίσουν την ατζέντα αντί να απαντήσουν απλώς στο Ιράν. Επιπλέον, οι κυρώσεις είναι χρήσιμες μόνο στο βαθμό που προκαλούν το τιμωρημένο κόμμα να διαπραγματευτεί (η πλήρης συνθηκολόγηση είναι σπάνια

στη διεθνή πολιτική). Οι κυρώσεις χωρίς άνοιγμα για συζήτηση δεν μπορούν να οδηγήσουν κάπου. Μια πρωτοβουλία των ΗΠΑ επιβαρύνει επίσης την Ισλαμική Δημοκρατία με σκοπό να δείξει ότι θέλει να γίνει δεκτή ως μέλος της διεθνούς κοινότητας. Εάν το Ιράν αποτύχει να ανταποδώσει, θα ήταν ευκολότερο να πείσουμε τους διεθνείς εταίρους μας να λάβουν κατασταλτικά μέτρα. Από την άλλη πλευρά, εάν οι ΗΠΑ δεν καταφέρουν να κάνουν μια σοβαρή πρόταση, κινδυνεύουν να χάσουν τα διπλωματικά επιτεύγματα των τελευταίων ετών.

Ακόμα, παραμένει ερώτημα, τι θα πρέπει να προτείνουν οι ΗΠΑ; Ο ιρανικός εμπλουτισμός στο ρωσικό έδαφος σαφώς φαίνεται ανεφάρμοστος. Ακόμη και ένας άσχετος παρατηρητής θα πρέπει να παραδεχτεί ότι δεν μπορεί να εμπιστευτεί τους Ρώσους, καθώς η διάθεσή τους να διακόψουν τις εξαγωγές φυσικού αερίου για πολιτικούς σκοπούς έχει επιδειχθεί έντονα. Η αλλαγή καθεστώτος και οι στρατιωτικές απεργίες είναι εξωπραγματικές, επικίνδυνες και, εν πάση περιπτώσει, απίθανες. Τι θα έπρεπε να γίνει;

3.

Μετατρέποντας τις δραστηριότητες εμπλουτισμού του Ιράν σε ένα πολυμερές πρόγραμμα

Ως λύση στην πυρηνική διαμάχη, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους θα πρέπει να προτείνουν να στραφούν οι εθνικές προσπάθειες εμπλουτισμού του Ιράν σε ένα πολυεθνικό πρόγραμμα. Στο πλαίσιο αυτής της προσέγγισης, η ιρανική κυβέρνηση θα συμφωνούσε να επιτρέψει σε δύο ή περισσότερες επιπλέον κυβερνήσεις (για παράδειγμα τη Γαλλία και τη Γερμανία) να συμμετάσχουν στη διαχείριση και τη λειτουργία αυτών των δραστηριοτήτων στο Ιράν. Σε αντάλλαγμα, το Ιράν θα είναι σε θέση να κατέχει από κοινού και να εκμεταλλεύεται μια εγκατάσταση εμπλουτισμού, χωρίς να αντιμετωπίζει διεθνείς κυρώσεις. Η επίλυση του πυρηνικού ζητήματος θα επέτρεπε, με τη σειρά του, στο Ιράν να επωφεληθεί από διάφορα άλλα οφέλη, όπως η συμμετοχή στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (ΠΟΕ), το αυξημένο εμπόριο με την Ευρώπη, η πρόσβαση σε εξοπλισμό που απαιτείται για τις αεροπορικές και ενεργειακές του βιομηχανίες, και ίσως η εξομάλυνση των σχέσεων με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ορισμένοι Ιρανοί αξιωματούχοι - συμπεριλαμβανομένου του ίδιου του Προέδρου Αχμαντινεζάντ - έχουν ήδη εγκρίνει δημόσια μια πολυμερή λύση. Φυσικά, η ιδέα του Ιράν για πολυμερή εμπλουτισμό είναι πιθανό να είναι διαφορετική από μια αμερικανική ή ευρωπαϊκή εκδοχή, αλλά οι διαφορές αυτές θα μπορούσαν, πιστεύουμε, να επιλυθούν στις διαπραγματεύσεις.

Οι προτάσεις για την εισαγωγή πυρηνικών προγραμμάτων υπό πολυμερή εποπτεία δεν είναι ούτε νέες ούτε λίγες. Αρκετά μοντέλα εμπλουτισμού πολυεθνικού ουρανίου έχουν χρησιμοποιηθεί με επιτυχία στην Ευρώπη. Εφαρμόζοντας την περίπτωση του Ιράν, μια πολυμερής προσέγγιση θα επέτρεπε στο Ιράν να συνεχίσει να διαθέτει τις υπάρχουσες πυρηνικές εγκαταστάσεις και τους φυγοκεντρωτές του. Αλλά η διαχείριση και η λειτουργία αυτών των εγκαταστάσεων θα μοιραζόταν με τις άλλες κυβερνήσεις-εταίρους και όλες οι νέες εγκαταστάσεις και τεχνολογίες θα ανήκαν και θα διαχειρίζονταν από κοινού από την κοινοπραξία. Όλοι οι πολυεθνικοί εταίροι θα συνεισφέρουν οικονομικά στη δημιουργία και τη λειτουργία του προγράμματος και θα συμμετέχουν επίσης σε τυχόν έσοδα που προέρχονται από την πώληση του καυσίμου. Μια τέτοια ρύθμιση θα μπορούσε να λάβει πολλές διαφορετικές μορφές, αλλά οποιαδήποτε έκδοσή της θα υπόκειται πιθανώς στις ακόλουθες

προϋποθέσεις:

- Θα απαγορευόταν στο Ιράν να παράγει ουράνιο με υψηλό βαθμό εμπλουτισμού ή επανεπεξεργασμένο πλουτώνιο. Αυτή είναι η πιο σημαντική αρχή της πρότασης. Εάν το Ιράν δεν μπορεί να παράγει ή να αποκτήσει ουράνιο με υψηλό βαθμό εμπλουτισμού, δεν μπορεί να κατασκευάσει πυρηνικό όπλο. Εάν το πρόγραμμα εμπλουτισμού του Ιράν μετατραπεί σε πολυμερές σχέδιο, καθιστά εξαιρετικά δύσκολο για το Ιράν να παράγει ουράνιο εξαιρετικά εμπλουτισμένο. Οποιαδήποτε προσπάθεια για υλοποίηση, ακόμη και κρυφά, θα μπορούσε να φέρει τον κίνδυνο ανακάλυψης από τη διεθνή ομάδα διαχείρισης και το προσωπικό της εγκατάστασης. Η μεγάλη πιθανότητα να πιαστούν πιθανότατα θα αποτρέψει το Ιράν από την προσπάθεια να το πράξει ευθείς εξαρχής.

- Δεν θα μπορούσε να διεξαχθεί στο Ιράν εργασία για τα πυρηνικά καύσιμα, συμπεριλαμβανομένης της έρευνας και της ανάπτυξης έξω από την πολυμερή συμφωνία. Επιπλέον, κανένα θεσμικό όργανο, προσωπικό ή εγκατάσταση που συνδέεται με τον ιρανικό στρατό δεν θα επιτρέπεται να συμμετέχει στην παραγωγή πυρηνικών καυσίμων ή άλλων πυρηνικών δραστηριοτήτων. Κανένα από τα δύο είδη υλικών που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή ενός όπλου - το πολύ εμπλουτισμένο ουράνιο και το επανεπεξεργασμένο πλουτώνιο - θα παράγεται. Μόνο το ουράνιο εμπλουτισμένο σε χαμηλά επίπεδα θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σε πυρηνικούς σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής.

- Το Ιράν θα εφαρμόσει πλήρως το πρόσθετο πρωτόκολλο της συνθήκης για τη μη διάδοση των πυρηνικών όπλων, το οποίο απαιτεί από τα κράτη μέλη να υποβάλλουν τις πυρηνικές εγκαταστάσεις τους σε επιθεωρήσεις, περιβαλλοντικές δειγματοληψίες και πιο εμπεριστατωμένες απαιτήσεις γνωστοποίησης. Το Ιράν έχει ήδη προτείνει να προχωρήσει πέρα από τις τρέχοντα μέτρα διασφάλισης των πυρηνικών διαδικασιών τα οποία τηρεί, και στα οποία πρέπει να τηρηθεί αυτή η προσφορά. Έμφυτη σε οποιαδήποτε πολυμερή ρύθμιση για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν είναι μια απαίτηση για μεγαλύτερη διαφάνεια, δεδομένου ότι οι ξένοι εταίροι του Ιράν θα έχουν πλήρη πρόσβαση σε αρχεία και προσωπικό για την άσκηση των διευθυντικών τους καθηκόντων.

- Το Ιράν θα δεσμευόταν για ένα πρόγραμμα μόνο αντιδραστήρων ελαφρού ύδατος (LWR), οι οποίοι απαιτούν καύσιμο ουρανίου εμπλουτισμένο μόνο σε χαμηλά επίπεδα και το οποίο, σε σύγκριση με άλλους τύπους αντιδραστήρων, παράγει σχετικά μικρές ποσότητες πλουτωνίου στα πυρηνικά απόβλητα που παράγονται. Πρόκειται για μια εύλογη ζήτηση, δεδομένου ότι το LWR είναι το de facto διεθνές πρότυπο.

Φυσικά, υπάρχουν πολλά άλλα ζητήματα που θα πρέπει να συμφωνηθούν από τα συμβαλλόμενα μέρη, όπως για παράδειγμα περιορισμοί στην πώληση ή μεταφορά τεχνολογίας και υλικού που χρησιμοποιείται ή παράγεται στο Ιράν προς άλλες χώρες. Ωστόσο, η πρόταση δεν μπορεί να είναι μονόπλευρη. Το Ιράν πρέπει να βγάλει κάτι από μια τέτοια συμφωνία. Μια πρόταση με όλους τους περιορισμούς και τα οφέλη είναι απίθανο να είναι ελκυστική ή βιώσιμη. Το Ιράν θα παραιτηθεί από κάποιο βαθμό ελέγχου επί μέρους του προγράμματος και θα έπρεπε ορθώς να περιμένει κάτι σε αντάλλαγμα. Βεβαίως, η ιρανική κυβέρνηση θα πρέπει να είναι σε θέση να αποδείξει ότι ένα πολυμερές πυρηνικό πρόγραμμα είναι επωφελές για το Ιράν.

Οι Αμερικανοί διαπραγματευτές θα πρέπει να σχεδιάσουν ένα πακέτο που θα δημιουργήσει και θα ενθαρρύνει εκλογικές περιφέρειες για αυτήν την προσέγγιση της κοινοπραξίας - όπως ο Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας του Ιράν, ο οποίος διαχειρίζεται το πολιτικό πυρηνικό πρόγραμμα της χώρας - το οποίο έχει σαφές συμφέρον για την επιτυχία μιας πολυμερούς προσέγγισης. Στην παρούσα

κατάσταση η αμερικανική πολιτική περιορίζει ή εξαλείφει τις λειτουργίες της πυρηνικής γραφειοκρατίας του Ιράν, οπότε μια ιρανική πυρηνική υπηρεσία μπορεί να αναμένεται ότι θα πολεμήσει με νύχια και με δόντια για να αντισταθεί στις ΗΠΑ και να προστατευθεί.

Στο πλαίσιο ενός πολυμερούς προγράμματος, οι Ιρανοί επιστήμονες και μηχανικοί θα επωφεληθούν από τη γνώση και την εμπειρία των διεθνών διευθυντών και του προσωπικού που αποστέλλονται για να εργαστούν στη μονάδα. Αυτή η τεχνογνωσία θα μπορούσε να βοηθήσει το Ιράν να αντιμετωπίσει τα τρέχοντα τεχνικά προβλήματα που αντιμετώπισαν οι μηχανικοί του, προσπαθώντας να φτάσουν τους υπάρχοντες φυγοκεντρωτές τους σε πλήρη παραγωγική ικανότητα. Σημαντικότερα, οι Ιρανοί πυρηνικοί επιστήμονες και μηχανικοί θα μπορούσαν να συμμετάσχουν στη διεθνή επιστημονική κοινότητα: για παράδειγμα, θα μπορούσαν να ταξιδεύουν, να ανταλλάσσουν ιδέες με συναδέλφους και να παρευρίσκονται σε επαγγελματικά συνέδρια χωρίς κυρώσεις ή υποψίες. Η ιρανική κυβέρνηση θα κέρδιζε έτσι κάτι από αυτή τη διευθέτηση και θα έβρισκε ένα μονοπάτι όπου μπορεί να κερδίσει με μη διάδοση και να χάσει με πυρηνικά όπλα.

Προκειμένου να διασφαλιστεί στο Ιράν ότι το πολυμερές πυρηνικό σύστημα θα έχει την πλήρη υποστήριξη της διεθνούς κοινότητας, η κατασκευή και λειτουργία της εγκατάστασης πρέπει να εγκριθεί με ψήφισμα που θα εγκριθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών. Το ψήφισμα θα πρέπει επίσης να περιλαμβάνει μια διάταξη ότι οποιαδήποτε μελλοντική κίνηση του Ιράν για εθνικοποίηση της εγκατάστασης ή απόσυρση από τη Συνθήκη για τη μη διάδοση των πυρηνικών όπλων θα προκαλούσε αυτόματα κυρώσεις κατά του Ιράν.

4.

Εκτίμηση κόστους και κερδών: Επιλογή της δεύτερης καλύτερης εναλλακτικής λύσης αντί για την χειρότερη

Το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα για τις ΗΠΑ στην ιρανική πυρηνική διαμάχη δεν θα ήταν οποιοσδήποτε τύπος εμπλουτισμού ή επανεπεξεργασίας από το Ιράν. Το χειρότερο δυνατό αποτέλεσμα είναι ένα καθαρά εθνικό πρόγραμμα στο ιρανικό έδαφος, το ένα που αποσκοπεί στην παραγωγή πυρηνικών όπλων, είτε που δεν προστατεύονται από την ασφάλεια (ακολουθώντας, για παράδειγμα, μια απόσυρση του Ιράν από τη συνθήκη περί μη διάδοσης των πυρηνικών όπλων) είτε που δεν προστατεύονται επαρκώς (όπως συνέβαινε κατά τη διάρκεια μιας πρόσφατης περιόδου βάσει ελαχίστων ρυθμίσεων προστασίας). Δυστυχώς, το χειρότερο αποτέλεσμα φαίνεται πιο πιθανό από το καλύτερο. Το Ιράν ήδη διαθέτει και λειτουργεί φυγοκεντρικές μονάδες στην επικράτειά του και έχει καταστήσει σαφές ότι θα συνεχίσει να επεκτείνει τις πυρηνικές του δραστηριότητες - μια θέση που

είναι απίθανο να αλλάξει κατά την ενδιάμεση περίοδο.

Μέχρι στιγμής, οι ΗΠΑ έχουν δηλώσει ότι δεν πρέπει απόλυτα να πραγματοποιηθεί εμπλουτισμός ουρανίου στο Ιράν, ενώ το Ιράν επιμένει να είναι σε θέση να εμπλουτίσει το ουράνιο στο ιρανικό έδαφος και έχει δείξει ότι μπορεί. Η πολυλειτουργία προσφέρει μια λύση, προτείνοντας τον εμπλουτισμό υπό κοινό έλεγχο, χρησιμοποιώντας ιρανικούς φυγοκεντρωτές σε ιρανικό έδαφος. Τα οφέλη για τους εταίρους είναι ότι το πρόγραμμα μειώνει τις πιθανότητες να αποκτήσει το Ιράν πυρηνικά όπλα και ότι οι ΗΠΑ και οι Ευρωπαίοι σύμμαχοί τους δεν πρέπει πλέον να πληρώνουν το οικονομικό κόστος επιβολής κυρώσεων στο Ιράν.

Η πολυμερής διαχείριση και λειτουργία των εγκαταστάσεων του Ιράν, σε συνδυασμό με τις αναβαθμισμένες διεθνείς διασφαλίσεις και επιθεωρήσεις, θα προσφέρει ένα πρωτοφανές επίπεδο διαφάνειας όσον αφορά την παραγωγή πυρηνικού καυσίμου από το Ιράν. Θα επιτρέψει επίσης στις ΗΠΑ και τους Ευρωπαίους συμμάχους τους να αναλάβουν την πρωτοβουλία, αντί να χρειάζεται να ανταποκριθούν στα γεγονότα μετά το γεγονός. Επιπλέον, παρέχει και στις δύο πλευρές έναν μηχανισμό "περίσωσης της αξιοπρέπειας" για την επίλυση μιας αυξανόμενης δυσκαμψίας. Οι ΗΠΑ είναι σε θέση να επιτύχουν τον στόχο της μείωσης του κινδύνου διάδοσης και αποφυγής της προοπτικής του Ιράν να αψηφεί με επιτυχία τις αμερικανικές κυρώσεις και να κατασκευάσει μια βόμβα - που είναι ο πρωταρχικός σκοπός της πρότασης και της αμερικανικής πολιτικής. Από την πλευρά του, το Ιράν αποφεύγει να γίνει διεθνής παρίας και δεν χρειάζεται να άρει τη σημαία ή ακόμα να παραδοθεί. Παίρνει επίσης οικονομικά οφέλη όπως η ένταξη στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, η οποία θα ήταν δυνατή μόνο εάν επιλυθεί η πυρηνική διαφορά.

Μια πολυμερής λύση στο ιρανικό πυρηνικό αδιέξοδο μπορεί επίσης να αποτελέσει ένα σχέδιο αντιμετώπισης ενός γενικότερου παγκόσμιου προβλήματος: τη δυνητική εξάπλωση της τεχνολογίας εμπλουτισμού και επανεπεξεργασίας σε άλλα έθνη που δεν διαθέτουν πλέον πυρηνικά όπλα. Τόσο ο πρόεδρος Μπους όσο και ο Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας (ΙΑΕΑ) επέστησαν την προσοχή σε αυτόν τον κίνδυνο και ενέκριναν προτάσεις με στόχο να αποτρέψουν τις πρόσθετες χώρες να συμμετάσχουν στην παραγωγή πυρηνικών καυσίμων. Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, διεθνείς αξιωματούχοι υποστήριζαν επίσης διάφορους μηχανισμούς, όπως μια εγγυημένη διεθνή προμήθεια πυρηνικού καυσίμου, υπηρεσίες εμπλουτισμού τρίτων όπως αυτές που παρασχέθηκαν στο Ιράν από τη Ρωσία και αναβαθμισμένες επιθεωρήσεις για την ανίχνευση παράνομων προγραμμάτων.

Πιθανοί κίνδυνοι

Για όλα τα πιθανά οφέλη της, η προσπάθεια να τεθεί το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν σε πολυμερή έλεγχο συνεπάγεται επίσης κινδύνους. Δημιουργεί ένα μεγάλο και σύνθετο σύνολο οικονομικών, νομικών και τεχνικών ζητημάτων. Πώς μπορεί να συμβιβαστεί ένα πολυμερές σχέδιο με τα υφιστάμενα ψηφίσματα των κυρώσεων του ΟΗΕ και τους εθνικούς νόμους περί κυρώσεων; Πώς θα αποφασίσουν οι πολυεθνικοί "ιδιοκτήτες" και η ομάδα διαχείρισής τους την πολιτική και θα επιλύσουν εσωτερικές διαφωνίες;

Αυτά δεν είναι ασήμαντα ζητήματα. Ωστόσο, η κύρια αντίρρηση στην πολυμερή προσέγγιση είναι ότι παραδοσιακά αυξάνει τον κίνδυνο διάδοσης. Σύμφωνα με αυτό το επιχείρημα, οι δυνατότητες του Ιράν να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα θα μπορούσαν να βελτιωθούν στο πλαίσιο πολυμερούς συμφωνίας λόγω (α) της μεταφοράς τεχνικών γνώσεων σε ιρανούς διαχειριστές και εργαζομένους. β)

την πιθανή εκτροπή πυρηνικών υλικών ή τεχνολογίας από την πολυμερή διευκόλυνση σε παράνομο παράλληλο πρόγραμμα · και γ) το ενδεχόμενο το Ιράν να ακυρώσει το πρόγραμμα επανεθνικοποιώντας το και απομακρύνοντας τους πολυμερείς εταίρους.

Σχετικά με το πρώτο ζήτημα, φαίνεται δίκαιο να υποθέσουμε ότι οι Ιρανοί τεχνικοί θα αποκτούσαν στην πραγματικότητα τεχνικές γνώσεις που δεν είχαν προηγουμένως, δουλεύοντας με τους διεθνείς συναδέλφους τους. Αυτό που θα μάθουν, αν η αποκτηθείσα γνώση θα αποδειχτεί αποφασιστική ή αν θα το είχαν μάθει μόνοι τους είναι ούτως ή άλλως ασαφές. Όσον αφορά το δεύτερο ζήτημα, την εκτροπή του υλικού ή της τεχνολογίας σε ένα παράνομο πρόγραμμα, αξίζει να υπενθυμίσουμε ότι ακόμη και με συνήθεις διασφαλίσεις, η εκτροπή είναι εξαιρετικά δύσκολη. Στην πράξη, ο Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας (ΙΑΕΑ) ήταν πολύ καλός για τη λογιστική του πυρηνικού υλικού και το Ιράν θα έπρεπε να είναι διατεθειμένο να αναλάβει μεγάλο κίνδυνο ανίχνευσης για να προχωρήσει σε εκτροπή. Με δεδομένη την ενισχυμένη διαφάνεια μιας πολυμερούς συμφωνίας και τη συνεχή παρουσία στο Ιράν των ξένων παρατηρητών που θα απαιτούσε ένα τέτοιο σχέδιο, ο κίνδυνος ανίχνευσης θα ήταν ακόμη μεγαλύτερος. Πράγματι, η εμπειρία κατά τη διάρκεια της πυρηνικής εποχής υποδηλώνει έντονα ότι οι κυβερνήσεις είναι λιγότερο πιθανό να επιχειρήσουν εκτροπή ή να κερδίσουν μέτρα διασφάλισης όταν υπάρχει μια ενεργή προσπάθεια επαλήθευσης εντός μιας χώρας. (Σε γενικές γραμμές, οι πολλαπλασιαστές προτιμούν να περιμένουν μέχρι να επιστρέψουν οι επιθεωρητές).

Το τρίτο ζήτημα, η ακύρωση ενός πολυμερούς προγράμματος, είναι δυνατή, αλλά αναμφισβήτητα θα αποδειχθεί εξαιρετικά δαπανηρή για το Ιράν. Το Ιράν δεν μπόρεσε να απορρίψει το πρόγραμμα χωρίς να διακινδυνεύσει πιθανή στρατιωτική αντίδραση και άλλες τιμωρίες από τις ΗΠΑ και τους διεθνείς εταίρους του.

Είναι σαφές ότι μια πολυμερής προσέγγιση παρέχει καλύτερη προστασία από τη διάδοση από ότι το status quo, δηλαδή ένα καθαρά εθνικό πρόγραμμα που υπόκειται στις παραδοσιακές διασφαλίσεις και την περιστασιακή εθελοντική αναστολή της δραστηριότητας εμπλουτισμού. Οι Ιρανοί μπορούν να κερδίσουν από έμμεση μεταφορά τεχνικής τεχνογνωσίας, αλλά οι κίνδυνοι εκτροπής πυρηνικών υλικών και τεχνολογίας και ακύρωσης ή επανεθνικοποίησης του προγράμματος είναι περιορισμένοι.

5.

Το Ιράν σήμερα είναι αναμφισβήτητα το πιο ισχυρό και σημαντικό έθνος στην περιοχή του Περσικού Κόλπου. Το Ιράν και οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν επίσης την πιο εχθρική σχέση δύο ισχυρών εθνών στον κόσμο σήμερα.

Παραδόξως, για όλες τις διαφορές τους - με το Ισραήλ, τη Χαμάς, τη Χεζμπολάχ και το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν - τα δύο έθνη δεν έχουν εκτιμήσει επαρκώς τα κοινά συμφέροντα που υποστηρίζουν ένα *modus vivendi*, δηλαδή κάποιο τρόπο να ασχοληθούν με κοινές ανησυχίες ακόμα και αν διαφωνούν σε άλλα θέματα.

Για παράδειγμα, καμία από τις δύο χώρες της περιοχής δεν έχει περισσότερο κοινό ενδιαφέρον για το μέλλον του Αφγανιστάν και του Ιράκ. Παρά τον ανταγωνισμό τους για επιρροή στο Ιράκ, οι ΗΠΑ και το Ιράν είναι οι ισχυρότεροι περιφερειακοί υποστηρικτές της σημερινής κυβέρνησης στη Βαγδάτη. Και οι δύο τονίζουν τη σημασία της εδαφικής ακεραιότητας του Ιράκ και την ανάγκη διατήρησης μιας κεντρικής κυβέρνησης. Οι ΗΠΑ και το Ιράν έχουν επίσης κοινό συμφέρον για την

υποστήριξη του Αφγανιστάν, στη μείωση της διακίνησης οπίου και την εξουδετέρωση των σουνιτικών εξτρεμιστικών κινήσεων όπως οι Ταλιμπάν και η Αλ Κάιντα. Επιπλέον, το Πακιστάν φαίνεται να κατέληξε σε μακρά περίοδο αναταραχών και εσωτερικών συγκρούσεων, με απειλητικές επιπτώσεις τόσο για την Τεχεράνη όσο και για την Ουάσινγκτον.

Οι ΗΠΑ πρέπει να θέσουν τις ανησυχίες τους πρωταρχικά σε διαπραγματεύσεις με το Ιράν - όχι απαραίτητα για να κάνουν μεγάλη συμφωνία, αλλά ως τρόπο να αρχίσουν να αναζητούν κοινά σημεία. Δεν πρέπει να επιδιώξουμε μια συνολική συμφωνία για όλα τα θέματα που μας χωρίζουν, αλλά να συμφωνήσουμε να εργαστούμε για τη διεύρυνση των τομέων κοινού ενδιαφέροντος και τη μείωση και τη διατήρηση των διαφορών. Οι ΗΠΑ θα πρέπει να αντιμετωπίσουν τους φόβους του Ιράν για αλλαγή καθεστώτος, όπως και το Ιράν πρέπει να αντιμετωπίσει τις συνέπειες των εξωφρενικών και προκλητικών παρατηρήσεων του Προέδρου του. Θα πρέπει να υπάρχουν διαφορές για τη Χαμάς, τη Χεζμπολάχ και άλλα περιφερειακά ζητήματα, συμπεριλαμβανομένων των απειλών κατά του Ισραήλ που αντιμετωπίζονται μακροπρόθεσμα, αλλά τα θέματα αυτά πρέπει να αντιμετωπιστούν απευθείας από τις ΗΠΑ, το Ιράν και τα άλλα μέλη. Η εξωτερική ανάθεση της διπλωματίας των ΗΠΑ σε άλλους δεν έχει δουλέψει και είναι ακόμη λιγότερο πιθανό να εργαστεί στο μέλλον.

Χωρίς την άμεση εμπλοκή των ΗΠΑ στο πυρηνικό ζήτημα, ο ευρύτερος στόχος της αναζήτησης κοινού ενδιαφέροντος για άλλα προβλήματα στην περιοχή δεν θα είναι εφικτός. Όπως και κάθε πρόταση, μια πολυμερής προσέγγιση δεν είναι ακίνδυνη, αλλά η ιδέα παρέχει μια πολιτική πλεονεκτική βάση για την απομάκρυνση από ένα καθαρά εθνικό και δυνητικά επικίνδυνο ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα. Μέχρι στιγμής καμία άλλη εναλλακτική λύση δεν προσφέρει αυτή τη δυνατότητα.

Αυτή είναι μια ιστορική στιγμή για την αμερικανική ηγεσία. Θα πρέπει να αναλάβει την πρωτοβουλία και να ενθαρρύνει το Ιράν, ένα ισχυρό έθνος υπερήφανων ανθρώπων και αρχαίου πολιτισμού, να ενταχθεί στην παγκόσμια κοινότητα. Οι ΗΠΑ είναι το μόνο κράτος που μπορεί να αναλάβει άμεσα το έργο αυτό και να επιτύχει τις προόδους που θα είναι απαραίτητες. Η διαδικασία είναι πιθανόν να είναι επώδυνη και δύσκολη, αλλά η ανταμοιβή μπορεί να είναι μια πιο σταθερή και ειρηνική Μέση Ανατολή.

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Μακροχρόνια, το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν αποτελούσε σημαντικό ζήτημα στην πολιτική ατζέντα των ΗΠΑ και φαίνεται πως η Ουάσινγκτον δεν έχει καμία πρόθεση να παραιτηθεί από τον

αγώνα προκειμένου να τερματιστεί το παράνομο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Λίγο μετά την ανάληψη διακυβέρνησης από τον Μπάρακ Ομπάμα η ΗΠΑ και άλλες 5 χώρες ήταν πρόθυμοι για παύση των πυρηνικών δραστηριοτήτων του Ιράν. Παρά την αρχική συμφωνία της Τεχεράνης, για περισσότερο εμπλουτισμένο ουράνιο, η λύση απορρίφθηκε, κάτι που οδήγησε τον ΟΗΕ σε κυρώσεις έναντι του Ιράν. Τι όμως πραγματικά συμβαίνει;

Όπως αναφέρεται και στο κείμενο, η ΕΥΠ καθυσήχασε τις ΗΠΑ πως το Ιράν σταμάτησε τις προσπάθειές του για το πυρηνικό πρόγραμμα, κάτι που δημιούργησε μια επιτακτική ανάγκη για συνομιλίες με το Ιράν. Παρά τους ήδη υπάρχοντες φυγοκεντρωτές το Ιράν φιλοδοξεί να κατασκευάσει κι άλλους, με στόχο την παραγωγή ουρανίου. Ωστόσο, θεωρείται πρέπον να γίνεται σε πλαίσιο διεθνών συζητήσεων. Για αρκετά χρόνια τόσο Ιρανοί όσο και Αμερικανοί εμπειρογνώμονες συναντιόταν προκειμένου να λυθεί το ζήτημα που οι κυβερνήσεις των Μπους και Κλίντον απέτυχαν να λύσουν. Με τον Πρόεδρο Αχμαντινετζάντ στο τιμόνι του Ιράν όμως παρουσιάζεται μια νέα ευκαιρία. Η προσπάθεια να λυθεί το ζήτημα θα τόνωνε όχι μόνο τα ποσοστά του, αλλά και την δημοτικότητα του. Οι κυρώσεις των ΗΠΑ και χωρών όπως Κίνα και Ρωσία φάνηκε ανούσια, δίνοντας χώρο στη Ρωσία για παροχή καυσίμων στον πυρηνικό αντιδραστήρα του Ιράν. Το Ιράν, ναι μεν θα τόνωνε τις κυρώσεις εναντίον του, αλλά δεν θα άγγιζε τα πυρηνικά της χώρας. Ωστόσο, η χώρα βρίσκεται ακόμα μακριά από την παραγωγή πυρηνικών όπλων. Η συνεργασία του με Κίνα και Ρωσία στην ενέργεια, θα εξασθενούσε τις κυρώσεις των δυο χωρών απέναντί του, οδηγώντας σε αδιέξοδο τις ΗΠΑ. Το γεγονός πως ΗΠΑ και Ιράν συνομιλούν είναι ένα σημαντικό βήμα. Αν όμως οι ΗΠΑ δεν καταφέρουν να βρουν ενδιαμέσια λύση, θα θεωρείται διπλωματική ήττα. Η στροφή του Ιράν σε πολυεθνικό πρόγραμμα όχι μόνο θα του επέτρεπε να εκμεταλλευτεί μια εγκατάσταση εμπλουτισμού, με τη συμμετοχή άλλων 2 χωρών, αλλά και να επωφεληθεί από το αυξημένο εμπόριο με την Ευρώπη και την πρόσβαση σε εξοπλισμό για αεροπορικές και ενεργειακές βιομηχανίες. Ο πρόεδρος Αχμαντινετζάντ εγκρίνει μια πολυμερή λύση. Μια τέτοια κοινοπραξία, ναι μεν θα επέτρεπε στο Ιράν να συνεχίσει να διαθέτει τους φυγοκεντρωτές του αλλά θα μοιραζόταν από κοινού με άλλες χώρες τα έξοδα από την πώληση καυσίμου. Μια τέτοια ρύθμιση θα είχε ορισμένες διακυμάνσεις: Με το πολυμερές σχέδιο το Ιράν δεν μπορεί να παράγει όσο ουράνιο απαιτείται για την παραγωγή πυρηνικών όπλων ενώ δεν θα ήταν δυνατή οποιαδήποτε εργασία για πυρηνικά καύσιμα. Το ουράνιο θα μπορούσε μόνο να χρησιμοποιηθεί σε σταθμό ηλεκτροπαραγωγής. Τέλος, θα μπορούσε να σταματήσει την διάδοση των πυρηνικών όπλων μέσω ενός πρόσθετου πρωτοκόλλου. Το Ιράν, αντίθετα, θα απαιτούσε μια συμφωνία βιώσιμη και επωφελή. Οι ΗΠΑ θα πρέπει να δημιουργήσουν μια συμφέρουσα λύση για την κοινοπραξία, διαφορετική από την παρούσα. Στο πλαίσιο ενός τέτοιου προγράμματος οι Ιρανοί τεχνολόγοι θα μπορούσαν να βοηθηθούν σε θέματα τεχνολογίας από τους Αμερικανούς και άλλους, να ανταλλάζουν απόψεις ακόμα και να συμμετέχουν σε διεθνή συνέδρια. Μια τέτοια συμφωνία θα έπρεπε να ψηφιστεί από τον ΟΗΕ και να διασφαλίζει τη σωστή συμπεριφορά του Ιράν που σε αντίθετη περίπτωση θα επιδεχτεί κυρώσεις. Μέχρι στιγμής, το χειρότερο σενάριο υπερिशύει αφού το Ιράν διαθέτει και θέλει να επεκτείνει τις πυρηνικές του δραστηριότητες. Μια υποτιθέμενη διαφάνεια μεταξύ των 2 χωρών, θα καθυσήχασε τις ΗΠΑ και θα ωθούσε το Ιράν στην ένταξη του στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Μια λύση σαφώς θα είχε αντίκτυπο και σε διεθνές επίπεδο, αφού θα σταματούσε τη δυνητική εξάπλωση τεχνολογίας εμπλουτισμού.

Το Ιράν είναι ως γνωστόν το ισχυρότερο κράτος της περιοχής. Οι ΗΠΑ θα πρέπει να εκτιμήσουν τα πλεονεκτήματα μιας συμφωνίας και να αφήσει στην άκρη τον ανταγωνισμό των 2 χωρών. Η προσπάθεια των 2 χωρών για πάταξη των εξτρεμιστικών οργανώσεων στην περιοχή θα μπορούσε να είναι το κοινό σημείο συνεργασίας. Χωρίς την εμπλοκή των ΗΠΑ ο στόχος της επίτευξης μιας κοινής λύσης για τη διεθνή ειρήνη, παραμένει μακρινός. Το τίμημα θα είναι υψηλό, ωστόσο θα επέλθει

σταθερότητα στη Μέση Ανατολή.

Είναι γενικά αποδεκτό πως από την οπτική γωνία του μεταφραστή ειδικών κειμένων η αδυναμία δοκιμής απόδοσης στην ελληνική ξενόγλωσσων ειδικών όρων αποτελεί έναν παράγοντα που επιβαρύνει ιδιαίτερα το έργο του. Ο μεταφραστής ενός τέτοιου γεωπολιτικού κειμένου πρέπει μεν να έχει καλή γνώση των βασικών εννοιών, αρχών και τεχνολογίας (όπως θα δούμε παρακάτω), να είναι ενημερωμένος σχετικά με το θέμα ώστε να μπορεί να χειριστεί το κείμενο και να γνωρίζει που και πως θα βρει τις επιπρόσθετες πληροφορίες που είναι απαραίτητες, να είναι καλός ερευνητής, να χρησιμοποιεί παράλληλα κείμενα έτσι ώστε να μπορεί να εξακριβώσει ορισμένα στοιχεία, αλλά όση εμπειρία και να έχει αποκτήσει στη μετάφραση ειδικών κειμένων δεν μπορεί να υποκαταστήσει τον ειδικό επιστήμονα και τον ορολόγο την συνεργασία των οποίων αναζητά ώστε να διευκολυνθεί στο έργο του.

Σκοπός μου κατά τη μετάφραση είναι η μεταφορά του νοήματος με τρόπο έτσι ώστε να μην χάσει το κείμενο-στόχος την αυθεντικότητα του και κυρίως να είναι κατανοητό τόσο σε γνώστες γεωπολιτικής όσο και σε απλούς αναγνώστες που θα ανατρέξουν στο κείμενο για να ενημερωθούν για τυχόν εξελίξεις. Κυριότερα επικεντρώθηκα στο ύφος του αρθρογράφου και στην σωστή απόδοση ειδικών λέξεων.

Ξεκινώντας, θα ήθελα να διευκρινίσω πως το κείμενο πληροί τις προϋποθέσεις όσον αφορά τις δοθείσες μεταφραστικές εντολές. Είναι ένα κείμενο με καθαρά γεωπολιτικό χαρακτήρα. Πραγματεύεται τις σχέσεις των ΗΠΑ με το Ιράν σχετικά με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Κρίνοντας λοιπόν πως το κείμενο κυρίως θα απευθύνεται σε επιστημονικό κοινό, δημιούργησα ύφος σοβαρό, σύνθετο με ειδικούς όρους που βοηθούν τον αναγνώστη να κατανοήσει το επιστημονικό θέμα. Το συγκεκριμένο κείμενο είναι γεμάτο με ειδική ορολογία κάτι που με ωθεί στο να αναφέρω ορισμένες πτυχές της. Όσον αφορά την ορολογία, η αυξανόμενη επιρροή της επιστήμης και της τεχνολογίας στην καθημερινή ζωή, αυξάνει αντίστοιχα την επιρροή των ειδικών γλωσσών επί της κοινής γλώσσας. (Παριανού- Κελάνδριας, 1999) Ο Rey αναφέρει ότι είναι αδύνατο να διαχωρίσουμε τις λέξεις από τους όρους, καθώς πολλές λεξικές μονάδες αποτελούν ταυτόχρονα λέξεις και όρους (Rey, 1995). Αξίζει να σημειωθεί πως η ανάπτυξη της θεωρίας και της πρακτικής της ορολογίας οφείλεται στο ενδιαφέρον που έδειξαν οι επιστήμονες και οι μηχανικοί. Ωστόσο, όπως αναφέρεται και παραπάνω, οι απόψεις των ειδικών δίστανται σχετικά με το εάν η ορολογία αποτελεί τελικά ξεχωριστό κλάδο.

Ειδικότερα, το μετάφρασμα επιδέχεται σχολιασμό εκ μέρους του μεταφραστή. Από τη μία, το πρωτότυπο κείμενο διαθέτει ορισμένες μεταφορές που πρέπει με ιδιαίτερη προσοχή να αποδοθούν ορθά στη γλώσσα- στόχο, π.χ η έκφραση το *fight tooth-and-nail* και *energy-hungry* αποδίδεται στα ελληνικά ως με νύχια και με δόντια και ενεργειακά πεινασμένος αντίστοιχα. Η αντιστοιχία ελληνικών και αγγλικών μεταφορών είναι κάτι που διευκόλυνε το έργο μου. Στο παρόν κείμενο εμφανής είναι επίσης η χρήση διαφόρων μεταφραστικών τεχνικών. Μια από αυτές είναι το έκτυπο. Ως έκτυπο ορίζεται η τεχνική κατά την οποία η γλώσσα στόχος δανείζεται ένα σύνταγμα από τη γλώσσα- πηγή και στη γλώσσα- στόχος μεταφράζεται ως έχει αυτούσια. Έτσι, οι λέξεις *de facto*, *modus vivendi* και *status quo* δεν μεταφράστηκαν. Όσον αφορά τους αρθρογράφους, φέρεται να είναι γνώστες γεωπολιτικής. Αντλούν τους όρους του από την μηχανική και όπως επισημαίνεται και μέσα στο

κείμενο οι συγγραφείς αυτού του κειμένου ήταν παρόντες σε συναντήσεις με ομάδες Ιρανών συμβούλων και ακαδημαϊκών. Αυτός είναι και ο λόγος που υπάρχει μια εξοκείωση με ειδικούς όρους.

Επιπλέον, ένα στοιχείο που ιδιαίτερα με δυσκόλεψε ήταν η συχνή αναζήτηση και μετάφραση οργανώσεων όπως US Intelligence, NIE, WTO, IAEA, καθώς και λέξεων όπως *weaponization*, αγνώστων στο ελληνικό κοινό καθιστώντας την μετάφραση περίπλοκη. Ωστόσο, η μετάφραση δεν συνίσταται ως μια ανούσια μεταφορά νοήματος. Όπως και δω, συνιστά μια διαδικασία εκμάθησης ιστορικών γεγονότων και γεωπολιτικών εξελίξεων και στην παρούσα φάση, γύρω από τη Μέση Ανατολή, αφού δίνει την ευκαιρία στον αναγνώστη να διδαχτεί για ορισμένες πτυχές στην ιστορία της χώρας του Ιράν. Για παράδειγμα, η αναφορά στην Ισλαμική επανάσταση του 1979 προσδίδει στον αναγνώστη ιστορικότητα. Επιπρόσθετα, στο κείμενο παρατηρούνται αρκετές ρητορικές ερωτήσεις όπως *"so what should be done"*. Οι συχνές αυτές ερωτήσεις δίνουν την ευκαιρία στον αναγνώστη να αναρωτηθεί σχετικά με την δυσκολία στην επίλυση ενός τέτοιου ζητήματος.

Σημαντικότερα, μεγάλο ενδιαφέρον μου προξένησε η αντί-ρωσική ρητορική των αρθρογράφων που εντοπίζεται στην φράση *The Russians are not to be trusted* επιδεικνύοντας έτσι έλλειψη αμεροληψίας. Ο μεταφραστής ωστόσο είναι υποχρεωμένος να ακολουθήσει τις επιταγές της μετάφρασης. Βλέπουμε επίσης, πως οι αρθρογράφοι συμμετέχουν και αυτή στην προσπάθεια επίλυσης του ζητήματος, κάτι που γίνεται εμφανές από τη φράση *we propose that*. Μάλιστα, στο τέλος πλέκει το εγκώμιο στο λαό του Ιράν ονομάζοντας τους ως έθνος υπερήφανων ανθρώπων.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A Solution for the US–Iran Nuclear Standoff

The recent National Intelligence Estimate’s conclusion that Tehran stopped its efforts to develop nuclear weapons in 2003, together with the significant drop in Iranian activity in Iraq, has created favorable conditions for the US to hold direct talks with Iran on its nuclear program. The Bush administration should act on this opportunity, if for no other reason than that its current position is growing weaker, and without such an initiative, Iran will continue its efforts to produce nuclear fuel that might, in the future, be used to build nuclear weapons.

Currently, Iran has approximately three thousand centrifuges, which it has used to produce small test batches of uranium that has been enriched to a low level (which cannot be used for nuclear weapons). Until now, Iranian engineers have not successfully operated a centrifuge cascade (a collection of centrifuges working together) at full capacity—which, as a practical matter, would be needed to enrich nuclear fuel to the level necessary either to establish an effective nuclear energy program or to manufacture nuclear weapons. But the Iranian government has declared its ambition to build more than 50,000 centrifuges, and recent reports also suggest that Tehran is testing a modified “P-2” centrifuge, a more advanced version of its existing centrifuge technology, which can produce a larger volume of enriched uranium.

We propose that Iran’s efforts to produce enriched uranium and other related nuclear activities be conducted on a multilateral basis, that is to say jointly managed and operated on Iranian soil by a consortium including Iran and other governments. This proposal provides a realistic, workable solution to the US–Iranian nuclear standoff. Turning Iran’s sensitive nuclear activities into a multinational program will reduce the risk of proliferation and create the basis for a broader discussion not only of our disagreements but of our common interests as well.

1.

New Opportunities in the US–Iranian Relationship

Over the last several months, two important developments have created new possibilities for relations between the United States and Iran. First, in December, the US intelligence community issued its new National Intelligence Estimate (NIE) for Iran. The report concluded that in 2003, Iran’s government halted development of nuclear weapons. Second, it appears that the direct talks on Iraq between the US and Iran have led to a significant reduction in the flow of improvised explosive devices and foreign fighters coming from or through Iran into Iraq. Notwithstanding the continuing harsh rhetoric between the Bush administration and the Iranian government, these events have created the political space for new thinking about the US–Iranian relationship, and they demonstrate that negotiations with the Islamic Republic can produce tangible results.¹

For over five years, a group of former US diplomats and regional experts, including the authors of this article, met directly and privately with a group of Iranian academics and policy advisers. Some of the American members of this group believe that there is now an opportunity for talks on the most important issue of the US–Iran relationship: Iran’s nuclear

Since the 1979 Islamic revolution, the US and Iran have each missed many chances to alter the character of their relationship, one that has been built on mutual hostility and suspicion. Both the Clinton and Bush administrations failed to take advantage of such opportunities. In 2003, for example, under the more moderate presidency of Mohammad Khatami, the Iranians signaled to US officials that they were prepared to have direct talks, without preconditions, on a wide range of issues, from the nuclear program to terrorism to the status of Israel. Unfortunately, that opportunity was lost. The history of relations between the two governments has been characterized by one side offering to talk only to be rebuffed by the other, followed by a repetition of this exercise with the two sides switching

roles.

Today, a new opportunity presents itself. The NIE and the improvement in US–Iranian relations over Iraq policy are part of it. Moreover, Iran’s upcoming parliamentary elections in mid-March seem likely to show a weakening of support for President Mahmoud Ahmadinejad and his allies. This, in turn, will put intense pressure on him to raise his political status before the 2009 presidential elections. Without a noticeable improvement in the economy, Ahmadinejad can move in one of two directions. First, he can pick a fight with the United States, hoping that confrontation will boost his ratings. This has been his tendency until now, but it is a tactic that appears less effective each time it is used and has probably contributed to his declining popularity.

The other option is for him or members of his administration to negotiate directly with the US in order to resolve the nuclear impasse. Working to settle the nuclear issue and ending Iran’s troubled status in the international community might prove politically advantageous. Ahmadinejad would also be able to claim that as president, he accomplished something his predecessors could not.

2. Time Is Not on Our Side

These new openings in US–Iranian relations are coming at a time when US policy toward Iran faces a difficult future. Washington’s policy of pressure and containment has resulted in a number of important victories. American diplomats won UN Security Council agreement on a series of increasingly tough sanctions resolutions, and the Bush administration persuaded its European partners to impose serious financial penalties on Iran, particularly on banking and export credits. The cost of sanctions, together with popular grievances over inflation and gas rationing, have contributed to the declining popularity of Iran’s government. Yet the current US approach to Iran faces a number of difficult challenges. Three, in particular, stand out.

Declining Political Support for Sanctions and Containment

Since the release of the NIE, Russia, China, and the US’s European allies appear even less inclined than before to pursue additional sanctions. Many of these countries were skeptical from the outset that UN sanctions would change Iranian behavior but went along because they had no better alternative, and because they wanted to head off even more severe US action (e.g., a military strike). Russia’s increasingly independent foreign policy has meanwhile culminated in Putin’s trip to Tehran in October and a Russian decision to provide its first fuel shipment for Iran’s nuclear reactor at Bushehr.

Of course, provocative behavior by Iran—for example, regarding its new P-2 centrifuge technology—might lead to further UN sanctions, but any new resolution is unlikely to differ much from its predecessors in either content or impact. If the United States and its allies do not take a different approach soon, the strategy of containment and sanctions, while irritating to the Iranian regime, will prove irrelevant to the country's nuclear programs.

Iran Can Build and Use Centrifuges Faster Than We Can Impose Penalties or Controls

A second problem is that Iran has moved in a relatively short period of eighteen months from a single cascade of 164 centrifuges to a reported figure of approximately three thousand centrifuges. If Tehran decides tomorrow to build another three thousand there is little Washington can do to stop it.

Historically, countries that have enriched uranium for a nuclear weapons program have built many more centrifuges than Iran has so far, and run them for years at a time. Centrifuges are famously fragile and difficult to operate on a large scale, and building a nuclear weapon also requires fashioning the enriched uranium into a nuclear device—"weaponization." There is the additional problem of finding a way to shrink the device so that it can fit on a plane or, harder still, onto the tip of an extremely reliable missile. In short, Iran is still years away from a nuclear weapon, as the recent NIE suggests.

The more immediate problem, however, is that every centrifuge Iran builds—whether it works or not—creates new facts on the ground. The current policy of containment and sanctions does not prevent Iran from continuing to build large numbers of centrifuges.

Unfortunately, recent events vividly demonstrate the conundrum that the US and its allies face as they consider another sanctions resolution. If Iranian scientists have made progress on the P-2, they have done so despite two sanctions resolutions. By the time a new resolution is passed, they may make further progress on a P-2 program. In this race between centrifuges and sanctions, the centrifuges are winning.

Tehran's Countertactics

The third challenge is that Iran has developed several tactics intended to undercut the current US strategy. It has improved relations with Russia, attempted to use its oil exports to win support from an energy-hungry China, and launched a diplomatic offensive aimed at its Persian Gulf neighbors. Iran has also sought to counter US pressure in the UN Security Council by agreeing to negotiate with the International Atomic Energy Agency (IAEA). A clean bill of health from the IAEA, confirming that Iran was not preparing to produce weapons, would further weaken Russian and Chinese interest in joining in additional sanctions.

US policymakers have been slow to seize the unusual opportunity created by the new intelligence estimate and shift direction. The main obstacle has been US insistence that it will not agree to take part in face-to-face talks on the nuclear issue until Iran suspends its nuclear enrichment. This precondition may well be working against US interests. Why not take advantage of the NIE's conclusion that Iran suspended its nuclear program in 2003 and accept it as creating the conditions for direct talks?

The fact of the matter is that the US and Iran do talk. As noted above, they meet occasionally in Iraq to discuss the situation there; further meetings were to take place in Baghdad this winter. This dialogue has probably led to the decline in explosives and in the number of fighters crossing the Iranian border into Iraq. If the two sides are talking on Iraq with some positive results, why not talk about the nuclear issue?

Washington needs to take the initiative. First, its insistence on zero enrichment of uranium on Iranian soil is not credible and grows less credible with every newly constructed Iranian centrifuge. The policy of containment and sanctions is eroding with each passing day.

Second, a serious proposal for direct talks would allow the US to set the agenda rather than simply respond to Iran. Moreover, sanctions are only useful insofar as they induce the punished party to negotiate (complete capitulation is rare in international politics). Sanctions without an opening for discussion cannot lead anywhere. A US initiative also puts the burden on the Islamic Republic to show that it wants to be accepted as a member of the international community. If Iran fails to reciprocate, it would be easier to persuade our international partners to take punitive actions. On the other hand, if the US fails to make a serious proposal, it risks losing the diplomatic achievements of the past few years.

Still, the question remains, what should the US propose? Iranian enrichment on Russian soil clearly seems unworkable. Even a disinterested observer would have to concede that the Russians cannot be trusted, as their willingness to cut off natural gas exports for political purposes has vividly demonstrated. Regime change and military strikes are unrealistic, dangerous, and, in any case, unlikely. So what should be done?

3.

Turning Iran's Enrichment Activities into a Multilateral Program

As a solution to the nuclear dispute, the US and its allies should propose turning Iran's national enrichment efforts into a multinational program. Under this approach, the Iranian government would agree to allow two or more additional governments (for example, France and Germany) to participate in the management and operation of those activities within Iran. In exchange, Iran would be able to jointly own and operate an enrichment facility without facing international sanctions. Resolving the nuclear issue would, in turn, make it possible for Iran to enjoy a variety of other benefits such as membership in the World Trade Organization (WTO), increased trade with Europe, access to badly

needed equipment for its aviation and energy industries, and perhaps normalized relations with the United States.

A number of Iranian officials—including President Ahmadinejad himself—have already publicly endorsed a multilateral solution. Of course, Iran’s concept of multilateral enrichment is likely to be different from an American or European version, but those differences could, we believe, be resolved in negotiations.

Proposals to bring nuclear programs under multilateral supervision are neither new nor few in number. Several models of multinational uranium enrichment have been successfully used in Europe. Applied to the Iranian case, a multilateral approach would allow Iran to continue to own its existing nuclear facilities and centrifuges; but the management and operation of those facilities would be shared with the other partner governments, and any new facilities and technology would be owned and managed jointly by the consortium. All the multinational partners would contribute financially to the establishment and operation of the program and would also share in any revenues coming from the sale of the fuel. Such an arrangement could take many different forms, but any version of it would likely be subject to the following conditions:

- Iran would be prohibited from producing either highly enriched uranium or reprocessed plutonium. This is the most important principle in the proposal. If Iran cannot produce or acquire highly enriched uranium, it cannot build a nuclear weapon. If Iran’s enrichment program is turned into a multilateral project, it makes it extremely difficult for Iran to produce highly enriched uranium. Any attempt to do so, even secretly, would carry the risk of discovery by the international management team and the staff at the facility; the high probability of getting caught will likely deter Iran from trying to do so in the first place.
- No work on nuclear fuel, including research and development, could be conducted in Iran *outside* the multilateral arrangement. In addition, no institution, personnel, or facility associated with the Iranian military would be allowed to participate in the production of nuclear fuel or other nuclear activities. Neither of the two kinds of materials used to make a weapon—highly enriched uranium and reprocessed plutonium—would be produced, only uranium enriched to low levels that could be used in nuclear power plants.
- Iran would fully implement the Additional Protocol of the Nuclear Non-Proliferation Treaty, which requires member nations to make their nuclear facilities subject to snap inspections, environmental sampling, and more comprehensive reporting requirements. Iran has already offered to go beyond the current safeguards of nuclear processes it adheres to, and it should be held to that offer. Inherent in any multilateral arrangement for Iran’s nuclear program is a requirement for greater transparency, since Iran’s foreign partners will need full access to records and personnel to carry out their management responsibilities.
- Iran would commit itself to a program only of light water reactors (LWRs), which require uranium fuel enriched only to low levels and which, compared with other types of reactors, produce relatively small amounts of plutonium in the nuclear waste generated. This is a reasonable demand since the LWR is the *de facto* international standard.

Of course, there are many other issues that would need to be agreed to by the parties, for example,

restrictions on the sale or transfer of technology and material used or produced in Iran to other countries.⁴ Still, the proposal cannot be one-sided. Iran needs to get something out of such a deal. A proposal that is all restrictions and no benefits is unlikely to be appealing or sustainable. Iran would be giving up some degree of control over part of its program and should rightly expect something in return. Certainly the Iranian government will have to be able to show that a multilateral nuclear program is advantageous for Iran.

US negotiators should design a package that would create and encourage constituencies for this consortium approach—such as the Atomic Energy Organization of Iran, which runs the country’s civilian nuclear program—which have a clear self-interest in the success of a multilateral approach. As it stands, US policy is all about limiting or eliminating the functions of Iran’s nuclear bureaucracy, so an Iranian nuclear agency can be expected to fight tooth-and-nail to resist the US and protect itself.

Under a multilateral program, Iranian scientists and engineers would benefit from the knowledge and experience of the international managers and staff sent to work at the facility. This expertise could help Iran address the current technical problems its engineers have encountered in trying to get their existing centrifuges to work at full capacity. More importantly, Iranian nuclear scientists and engineers would be able to be part of the international scientific community: for example, they could travel, exchange ideas with colleagues, and attend professional conferences without sanction or suspicion. The Iranian government would thus get something out of this arrangement and see a path where it can win with nonproliferation and lose with nuclear weapons.

In order to assure Iran that the multilateral nuclear facility has the full support of the international community, construction and operation of the facility should be authorized by a resolution adopted by the United Nations Security Council. The resolution should also include a provision that any future move by Iran to nationalize the facility or withdraw from the NPT would automatically trigger punitive steps against Iran.

4.

Weighing Costs and Benefits: Choosing the Second-Best Alternative Instead of the Worst

The best possible outcome for the US in the Iranian nuclear dispute would be no enrichment or reprocessing by Iran of any kind. The worst possible outcome is a purely national program on Iranian soil, one aimed at producing nuclear weapons, whether unsafeguarded (following, say, an Iranian withdrawal from the Nuclear Non-Proliferation Treaty) or insufficiently safeguarded (as has been the case during this most recent period under minimum safeguards arrangements).

Unfortunately, the worst outcome looks more likely than the best. Iran already owns and operates centrifuges on its territory and has made clear that it will continue to expand its nuclear activities—a position that is unlikely to change in the intermediate term.

So far, the US has said that absolutely no uranium enrichment should take place in Iran, while Iran

insists that it be able to enrich uranium on Iranian soil—and has shown that it can. Multilateralization offers a solution by proposing enrichment under joint control using Iranian centrifuges on Iranian soil. The benefits to the partners are that the program reduces the chances of Iran acquiring nuclear weapons and the US and its European allies no longer have to pay the economic costs of imposing sanctions on Iran.

Multilateral management and operation of Iranian facilities combined with upgraded international safeguards and inspections will provide an unprecedented level of transparency about Iran's production of nuclear fuel. It would also allow the US and its European allies to take the initiative, rather than having to respond to events after the fact. In addition, it provides both sides with a "face-saving" mechanism for resolving an increasingly rigid standoff. The US is able to achieve its objective of reducing the risk of proliferation and avoid the prospect of Iran successfully defying US-led sanctions and building a bomb—which is the overriding purpose of the proposal and of US policy. For its part, Iran avoids becoming an international pariah and does not have to wave a flag of surrender to do so. It also gets economic benefits like WTO membership that would be possible only if the nuclear dispute is resolved.

A multilateral solution to the Iranian nuclear impasse may also provide a blueprint for dealing with a more general global problem: the potential spread of enrichment and reprocessing technology to other nations that do not now have nuclear weapons. Both President Bush and the IAEA have called attention to this danger and have endorsed proposals aimed at preventing additional countries from engaging in nuclear fuel production. To achieve this goal, international officials have also advocated a variety of mechanisms, such as a guaranteed international supply of nuclear fuel, third-party enrichment services such as those now provided to Iran by Russia, and upgraded inspections to detect clandestine programs. Combined with such mechanisms, a multilateral approach along the lines we propose for Iran can dramatically reduce the incentive for governments to pursue their own enrichment programs.

Potential Risks

For all its potential benefits, an attempt to bring Iran's nuclear program under multilateral control also carries risks. It raises a large and complex set of financial, legal, and technical issues. How can a multilateral scheme be reconciled with existing UN sanctions resolutions and national sanctions laws? How would the multinational "owners" and their management team decide policy and resolve internal disagreements?

These are not trivial issues. Still, the main objection to the multilateral approach has traditionally been that it increases the risk of proliferation. According to this argument, Iran's capacities to build nuclear weapons could improve under a multilateral arrangement because of (a) the transfer of technical knowledge to Iranian managers and workers; (b) the potential diversion of nuclear materials or technology from the multilateral facility to a clandestine, parallel program; and (c) the possibility that Iran could cancel the program by renationalizing it and expelling the multilateral partners.

On the first issue, it seems fair to assume that Iranian technicians would, in fact, obtain technical knowledge that they did not previously possess by working with their international colleagues. What they would learn, whether the acquired knowledge would prove decisive, or whether they would have learned it on their own anyway is unclear.

On the second issue, diversion of material or technology to a clandestine program, it is worth remembering that even with routine safeguards, diversion is extremely difficult. In practice, the IAEA has been very good at accounting for nuclear material, and Iran would have to be willing to take a large risk of detection to engage in diversion. Given the enhanced transparency of a multilateral arrangement and the constant presence in Iran of foreign monitors that such a plan would require, the risk of detection would be even higher. Indeed, experience during the nuclear age strongly suggests that governments are less likely to attempt diversion or to defeat safeguards when there is an active verification effort within a country. (In general, proliferators prefer to wait until the inspectors have gone home.)

The third concern, cancellation of a multilateral program, is possible but would doubtless prove extremely costly to Iran. Iran could not jettison the program without risking a possible military response and other punishments from the US and its international partners.

Clearly, a multilateral approach provides better protection against proliferation than the status quo, i.e., a purely national program subject to traditional safeguards and the occasional voluntary suspension of enrichment activity. Iranians may gain from an indirect transfer of technical know-how, but the risks of diversion of nuclear material and technology and of cancellation or renationalization of the program are small.

5.

Iran today is arguably the most powerful and important nation in the Persian Gulf region. Iran and the United States also have the most hostile relationship of any two powerful nations in the world today.

Surprisingly, for all their differences—over Israel, Hamas and Hezbollah, and Iran's nuclear program—the two nations have insufficiently appreciated common interests that argue for a *modus vivendi*, some way to work on common concerns even as they disagree on other issues.

For example, no two countries in the region have more common interest in the futures of Afghanistan and Iraq. Notwithstanding their competition for influence in Iraq, the US and Iran are the strongest regional supporters of the current government in Baghdad; they both stress the importance of Iraq's territorial integrity and the need to maintain a central government. The US and Iran also have a common interest in supporting Afghanistan, reducing opium trafficking, and defeating Sunni extremist movements like the Taliban and al-Qaeda. Moreover, Pakistan seems to have descended into a long period of turmoil and domestic strife, with threatening implications for both Tehran and Washington.

The US should put its concerns forward in negotiations with Iran—not necessarily to make a grand

bargain, but as a way to begin seeking common ground. We should not seek a comprehensive agreement on all the issues that divide us, but instead agree to work toward enlarging areas of common interest and diminishing and containing the differences. The US will have to deal with Iran's fears of regime change, just as Iran must deal with the consequences of the outrageous and inflammatory remarks by its president. Differences over Hamas, Hezbollah, and other regional issues, including threats against Israel, will have to be addressed over the long term, but these matters should be dealt with directly by the US, Iran, and the other parties. Outsourcing US diplomacy to others has not worked and is even less likely to work in the future.

Without direct US engagement on the nuclear issue, the broader objective of seeking common ground on other problems in the region will not be possible. Like any proposal, a multilateral approach is not without risks, but the concept provides a politically advantageous basis for moving away from a purely national—and potentially dangerous—Iranian nuclear program. So far no other alternative offers that possibility.

This is a historic moment for US leadership. It should take the initiative and encourage Iran, a powerful nation of proud people and ancient culture, to become integrated into the world community. The US is the only nation that can take on this task directly and achieve the breakthroughs that will be necessary. The process is likely to be painful and difficult, but the reward may be a more stable and peaceful Middle East.

www.tovima.gr

www.nybooks.com

www.cnn.gr

www.nybooks.com

Βιβλίο Ζητήματα ορολογίας στην Τεχνική Μετάφραση του Σ. Γ Κεραμίδας

Βιβλίο Γλωσσολογία και Μετάφραση της Μαρία. Α. Μ. Τσίγκου

Βιβλίο Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης του Παναγιώτης Ι. Κελάνδριος